

Dan Brown
Het verloren symbool

Band 1

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Proloog

House of the Temple

20.33 uur

Hoe te sterven, dat is het geheim.

Sinds het begin der tijden was het geheim altijd geweest hoe te sterven.

De vierendertigjarige kandidaat keek neer op de mensenschedel in zijn handen. De schedel was hol als een kom en gevuld met bloedrode wijn.

Drink op, spoorde hij zichzelf aan. Je hebt niets te vrezen.

Hij was deze tocht volgens de traditie begonnen in de rituele kledij van een middeleeuwse ketter die naar de galg werd geleid: in een wijd hemd dat openhing en zijn bleke borst onthulde, met zijn linkerbroekspijp opgerold tot aan de knie en zijn rechtermouw tot aan zijn elleboog. Rond zijn nek hing een zware strop. Maar vanavond was hij net als de broeders die getuige waren, gekleed als meester.

De broeders om hem heen waren allemaal voorzien van de volledige regalia: lamsleren schootsvellen, borstlinten en witte handschoenen. Rond hun hals hingen ceremoniële juwelen die in het zwakke licht glinsterden als spookachtige ogen. Velen van deze mannen hadden een machtige positie in de buiten-

wereld, maar de kandidaat wist dat hun wereldlijke rang binnen deze muren niets betekende. Hier waren alle mannen gelijk, gezworen broeders met een mystieke onderlinge band.

Terwijl hij naar het indrukwekkende gezelschap keek, bedacht de kandidaat dat in de buitenwereld niemand ooit zou geloven dat deze mannen op één plek samen zouden komen... laat staan op deze plek. De ruimte zag eruit als een heiligdom uit de oudheid.

Maar de waarheid was nog vreemder.

Ik bevind me niet ver van het Witte Huis.

Het enorme bouwwerk op 1733 Sixteenth Street NW in Washington D.C. was een replica van een voorchristelijke tempel, de graftombe van koning Mausollos, het eerste mausoleum – een plek waar iemand na zijn dood naartoe werd gebracht. Bij de hoofdingang bewaakten twee sfinxen van zeventien ton de bronzen deuren. In het gebouw bevond zich een ingewikkeld doolhof van ritualistische kamertjes, zalen, verzegelde vertrekken, bibliotheken en zelfs een holle muur waarin zich de overblijfselen bevonden van twee mensen. De kandidaat had gehoord dat elke kamer in dit gebouw een geheim bevatte, maar hij wist dat geen van de kamers diepere geheimen herbergde dan de enorme zaal waarin hij op dit moment knielde met een schedel in zijn handen.

De tempelzaal.

De ruimte vormde een volmaakt vierkant en was enorm. Het plafond torende een ongelooflijke dertig meter boven hem uit, gesteund door monolithische zuilen van groen graniet. Langs de muren waren oplopende rijen stoelen van donker Russisch walnoten hout met een met de hand bewerkte varkensleren zitting geplaatst. De westelijke muur werd gedomineerd door een tien meter hoge troon, met daartegenover een verborgen pijporgel. De wanden waren een caleidoscoop van oeroude symbolen: Egyptisch, Hebreeuws, astronomisch, alchemistisch en nog onbekende tekens.

Vanavond werd de tempelkamer verlicht door een reeks heel precies geplaatste kaarsen. De vage gloed werd slechts ondersteund door een bleke straal maanlicht die door de grote oculus in de koepel naar binnen viel en het opvallendste kenmerk van de zaal verlichtte: een enorm altaar, gehouwen uit een enkel blok gepolijst zwart marmer uit België, dat zich precies in het midden van de vierkante zaal bevond. *Hoe te sterven, dat is het geheim*, hield de kandidaat zichzelf nogmaals voor.

‘Het is tijd,’ fluisterde een stem.

De kandidaat liet zijn blik omhooggaan langs de eerbiedwaardige, in het wit geklede gestalte voor hem. *De Zeer Achtbare Meester*. De man van achter

in de vijftig was een Amerikaans icoon, zeer geliefd, sterk en ongelooflijk rijk. Zijn eens zo donkere haar begon zilver te kleuren en zijn beroemde gezicht getuigde van een leven vol macht en een krachtig intellect.

‘Leg de eed af,’ zei de Achtbare Meester met een stem die zacht was als vallende sneeuw. ‘Beëindig je reis.’ De reis van de kandidaat was begonnen bij de eerste graad, zoals al deze reizen. Op die avond, in een gelijksoortig ritueel, had de Achtbare Meester hem een fluwelen blinddoek voorgebonden, een ceremoniele dolk tegen zijn blote borst gedrukt en gezegd:

‘Beloof u ernstig en op uw eer, niet beïnvloed door geldelijke of andere onwaardige motieven, dat u zich vrijelijk en vrijwillig aanbiedt als kandidaat voor de mysteriën en privileges van deze broederschap?’

‘Dat belooft ik,’ had de kandidaat gelogen.

‘Laat dit dan een prikkel zijn voor uw geweten,’ had de meester hem gewaarschuwd, ‘en een onmiddellijke dood, mocht u ooit de geheimen verraden die u worden meegedeeld.’

Op dat moment had de kandidaat geen angst gevoeld. *Ze zullen nooit weten wat ik hier echt kom doen.*

Maar vanavond hing er een onheilspellende en plechtige sfeer in de tempelzaal en hij dacht terug aan alle sinistere waarschuwingen die hij op zijn reis

had gekregen en aan de bedreigingen met verschrikkelijke gevolgen als hij ooit de oude geheimen die hij zou leren aan anderen zou doorgeven: *de keel van oor tot oor opengesneden... de tong bij de wortels uitgerukt... de ingewanden verwijderd en verbrand... en verstrooid in de vier hemelse windstreken... het hart uitgerukt en aan de beesten van het veld gegeven...* ‘Broeder,’ zei de meester met de grijze ogen, en hij legde zijn linkerhand op de schouder van de kandidaat. ‘Leg de laatste eed af.’

De kandidaat zette zijn gespierde lichaam schrap voor deze laatste stap van zijn reis en richtte zijn aandacht weer op de schedel in zijn handen. De dieprode wijn zag bijna zwart in het zwakke kaarslicht. Het was doodstil geworden in de zaal en hij voelde hoe alle getuigen naar hem keken en wachtten tot hij zijn laatste eed zou afleggen en zou toetreden tot hun elitaire gelederen.

Vanavond vindt binnen deze muren iets plaats wat nooit eerder in de geschiedenis van deze broederschap is voorgevallen, dacht hij. In al die eeuwen niet.

Hij wist dat dit de vonk zou zijn, dat hij hiermee onmetelijke macht zou verwerven. Hij haalde met nieuwe energie adem en sprak dezelfde woorden uit die talloze mannen in landen over de hele wereld hadden uitgesproken.

‘Moge de wijn die ik nu drink een dodelijk vergif

voor mij worden... als ik ooit willens en wetens mijn eed zal schenden.'

Zijn woorden weergalmden in de holle ruimte.

Toen werd het helemaal stil.

De kandidaat pakte de schedel steviger vast, hief hem naar zijn mond en voelde hoe zijn lippen het droge bot raakten. Hij sloot zijn ogen, hield de schedel schuin en dronk de wijn met grote, diepe slokken op. Toen de laatste druppel verdwenen was, liet hij de schedel zakken.

Even dacht hij dat zijn longen verstrakten en zijn hart begon wild te bonzen. *Mijn god, ze weten het!* Toen was het gevoel weer weg, net zo snel als het was komen opzetten.

Er stroomde een aangename warmte door zijn lichaam. De kandidaat ademde uit en glimlachte in zichzelf toen hij opkeek naar de nietsvermoedende man met de grijze ogen, die zo dwaas was geweest hem toe te laten tot de geheimste rangen van deze broederschap.

Nog even en je bent alles kwijt waar je van houdt.

1

De Otis-lift klom stampvol toeristen tegen de Eiffeltoren op. In de volle cabine keek een strenge zakenman in een kreukloos pak neer op de jongen die naast hem stond. ‘Je ziet bleek, jongen. Je had beneden moeten blijven.’

‘Het gaat wel,’ antwoordde de jongen, die zijn angst onder controle probeerde te houden. ‘Ik stap op de volgende verdieping uit.’ *Ik krijg geen lucht.*

De man boog zich dichterbij hem toe. ‘Ik dacht dat je daar nu wel overheen zou zijn.’ Hij ging vol genegenheid met zijn hand over de wang van het kind. De jongen wilde zijn vader niet teleurstellen, maar hij kon hem amper verstaan vanwege het gesuis in zijn oren. *Ik krijg geen lucht. Ik moet eruit!*

De liftbediende zei iets geruststellends over de stevige constructie en het solide staal van de lift. Ver onder hen strekten de straten van Parijs zich in alle richtingen uit.

We zijn er bijna, hield de jongen zichzelf voor, en hij legde zijn hoofd in zijn nek om het platform te kunnen zien. *Hou vol.*

Toen de lift zich onder een scherpe hoek naar het bovenste uitzichtplatform bewoog werd de liftschacht smaller en vormden de massieve pijlers een smalle, verticale tunnel.

‘Pap, ik geloof niet...’

Plotseling klonk er een korte knal boven hen. De cabine schokte en zwaaide opzij. Geknapte kabels sloegen als slangen om de cabine heen. De jongen stak zijn armen uit naar zijn vader. ‘Pap!’

Eén angstaanjagend moment keken ze elkaar in de ogen.

Toen viel de bodem uit de lift.

Robert Langdon schoot overeind in zijn zachte leren stoel en kwam met een schok bij uit zijn halfbewuste dagdroom. Hij zat helemaal alleen in de enorme cabine van een Falcon 2000EX-zakenjet die zich hot-send een weg zocht door de turbulentie. Op de achtergrond klonk het gelijkmatige gezoem van de twee Pratt & Whitney-motoren.

‘Meneer Langdon?’ kraakte de intercom boven zijn hoofd. ‘We naderen het vliegveld.’

Langdon ging rechtop zitten en schoof zijn aantekeningen weer in de leren schoudertas. Hij had midden in de symboliek van de vrijmetselarij gezeten toen zijn gedachten waren afgedwaald. De dagdroom over zijn overleden vader, nam Langdon aan, zou wel zijn ontstaan door de onverwachte uitnodiging die hij vanmorgen had ontvangen van zijn oude mentor, Peter Solomon.

De andere man die ik nooit zou willen teleurstellen.
De achtenvijftigjarige filantroop, geschiedkundige

en wetenschapper had Langdon bijna dertig jaar eerder onder zijn hoede genomen en had in veel opzichten de leegte gevuld die was ontstaan door de dood van Langdons vader. Ondanks de invloedrijke familie en de enorme rijkdom van de man had Langdon nederigheid en warmte gezien in Solomons zachte grijze ogen.

Buiten was de zon ondergegaan, maar Langdon kon toch nog het slanke silhouet onderscheiden van de grootste obelisk ter wereld, die zich aan de horizon verhief als de spits van een oude gnomon. De 170 meter hoge marmeren obelisk markeerde het hart van de natie. De nauwkeurige geometrie van straten en monumenten lag als een waaier om de spits heen. Zelfs vanuit de lucht straalde Washington D.C. een bijna mystieke macht uit.

Langdon hield van de stad en toen de jet landde, nam zijn opwindning over de komende gebeurtenissen toe. De jet taxiede naar een privé-hangar ergens op het uitgestrekte Dulles International Airport en kwam tot stilstand.

Langdon zocht zijn spullen bij elkaar, bedankte de piloten en stapte vanuit het luxueuze interieur van het vliegtuig op de vouwtrap. De koude januarilucht voelde bevrijdend aan.

Haal adem, Robert, dacht hij, genietend van de open ruimte.